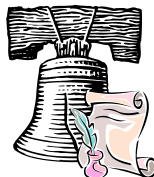

Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja
2014. Karácsony hava

„...a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek.”

(1Mózes 45, 5)

Advent a várakozás ideje. Sok-sok bibliai személy adventje van előttünk a Szentírásban. Most valakit az Ószövetség lapjairól szeretnék kiemelni. Egy olyan embert, aki életének megannyi pillanatában kényszerült arra, hogy várakozzon.

Volt, amikor nagy mélységbe került, a szó szoros értelmében. Kútba vetették, s így érezhette: Nincs kiút! Vagy mégis? Érkezik a kötél, a felé nyújtott kéz, s úgy gondolhatja: igen itt a szabadság! Felfelé emelkedik, s gondolataiban ott az új kezdet, a megbocsátás, az innentől másképp lesz érzése és lehetősége. Azonban nem várt dolog történik. Idegen embereket lát maga körül, kereskedőket. Sorsa megpecsételődött: irány az ismeretlenbe, eladták, eltaszították ...

Tudjuk, előbb-utóbb ott Egyiptomban majd jól megy dolga, előkelő helyen szolgál, de aztán újra jön a zuhanórepülés. Megvádolják, s a börtön bezártságában találja magát. Vár és vágyakozik. Mire is? Az igazság felderítésére? A valótlan állítások tényleges kivizsgálására, arra, hogy megnyíljon az ajtó? ... Várakozása közben használja különös képességét, megfejt két rabtársa álmát. A magyarázat helyesnek bizonyul, hiszen a két ember közül az egyik valóban szabad lesz, míg a másik bitófára kerül. A szabadulótól várva várt ígéret kap: megemlékezem rólad!

Emberünk vár. Vár 2 évet, az egykor kapott ígéret akkor végre valóssággá lesz. Mi tartja meg ezalatt az időszak alatt? Nem a bosszú, nem az emberekbe vetett bizalom. Egyedül Isten! Van egy visszatérő mondat ebben a történetben: „*De az Úr vele volt.*”

Úgy vélem, ez az egyik legfontosabb üzenet, kedves Testvérek, az adventi időszakban, a karácsonyi ünnepben! Otthon vagy távol a szülőföldtől; előkelő fényességben vagy épp a börtön padlóján; népes emberkoszorúban vagy magányosan; örömtől túlcseresznyézett szívvel vagy

épp a keserűség könnyét nyelve tudni: az Úr velem van!

Nyílik a börtönajtó. „A fáraó is álmodott, rád van szükség.” Az éppen szabaduló pontosít: „*Nem én, Isten jelenti meg, ami a fáraónak javára van.*” (1Mózes 41,16.) Ismerjük a fáraó álmait, és annak megfejtését is: lesz 7 év gazdagság, de jön aztán 7 év szárazság, nyomorúság. Bölcsen kell hát cselekedni! Emberünk így tesz. Jól szolgál, hüen sáfarkodik, okos döntéseket hoz. Megajándékozott lesz. Övé az elismerés, a gazdagság, egy új család. Sok mindent elnyer, de úgy vélem, titkon ő még mindig vár. Vár, hátha egyszer újra...

Az Úr intézi a mi lábainknak futását. Jönnek Egyiptomba a testvérek. Jönnek szorultságukban élelemért, s meghajtják magukat az idegen előkelőség előtt. Nem ismerik fel az egykori félreállítottat. Sok idő telt el azóta, hogy találkoztak. Ki tudja pontosan, hogy mennyi már? Szolgálat Potifárnál, aztán 2 év börtön, aztán 7 év bőség, s már az éhínségnek is a 2. éve van. Tehát több mint 11 év! A 17 éves kamasz felnőtt férfivá nőtt, más az öltözet, s amúgy is, ők *csak* gabonáért jöttek. József mindezidáig várt. Mire is? Nem a bosszúra! Nem a visszavágás döntő pillanatára! Nem a könnyednek tűnő alattomos játszadozás perceire, hanem a találkozásra! Tetteit nem érzelmi alakítják, hanem Isten vezeti, s így születik majd meg a jól ismert mondat az ajkán: „*a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek.*” (1Mózes 45, 5) Rengeteg érzelem és sok-sok várakozással teli perc van ebben a történetben, s talán a Te adventedben, ünnepi készülődésedben is kedves Testvérem. Bárhol is – az érzelmi hullámhegyek tetején, vagy épp azoknak alján – talál Rád most ez a rövid eszmefuttatás, hallgasd a József történetén keresztül felcsendülő üzenetét úgy, mintha Jézus kiáltaná bele a nagyvilágba, az emberi szívekbe: „*a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek!*”

Advent van, készülődök, várok én is. Sokszor bejártam az elmúlt hetekben a józsefi utat, de ennek ellenére hittel vallom: Van, Aki szeret, van, Aki keres, és megtart engem! Mert a mi megmaradásunkért, Érted és Értem küldte el Jézust, a Szabadítót a Menny Ura. Várom Őt, várom az ünnepi találkozást! Várom azért, hogy ne csak pár hónapra elegendő gabonát, hanem az Élet Kenyerétől a bűnbocsánat és az örök élet drága ajándékát vehessem át.

Hekli Katalin

Várákozunk

Várákozunk arra, hogy megtestesüljön Istennek az a mérhetetlen szeretete, amit a János 3,16-ból olyan jól ismerünk: *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

Aztán egyszer az írott szavak ismeretén túl az egész lelkünket megrendítően találkozunk személyesen is ezzel a szeretettel, (a szavak Igévé lesznek és az Ige számunkra is testté lesz), és visszatekintve egyszerre sok minden világossá válik. Mennyi minden történt az életünkben, amit eddig véletlennek, pechnek, vagy épp a jó szerencsénknek gondoltunk. De nem, mindez egy jól megszerkesztett terv része volt azért, hogy a Szembesülés, a Találkozás, a Befogadás létre jöhessen.

Dsida Jenő: Istenem, ki járt itt?

Jövök szívemmel a havas hegyekből.

A görbe hold zöld-sárga sugara befényli halk, magányos házamat.

S előtte, íme, titkos lábnyomok.

Rozsdás kulcsom nyiszogva sír a zárban,

de a meszelt fal ünnepi fehér,

de a küszöb nedves-tisztára súrolt

és furcsán csillog a kopott kilincs.

Meleg fogad és hervadó virágszag. Fakó arcképek tört szemén mosoly.

A tűz dalolva és kacagva pattog a kandallón. Ki rakhatott tüzet?

Új olaj serceg lámpásom begyében,

ágyam hús, sima gyolccsal hívogat

s nini, öreg párnám is duzzadó és habfehér. Ágyat ki vethetett?

Az asztalon nyitott könyvek, füzetkék

elhintett szirmok közt derengenek,

halványan, mint a félszeg, kedves álmok, amiket elfelejtünk hajnalig.

Különben senki. Zöld hold száll az égen,

befényli halk, magányos lelkemet.

És én tünődve ülök ágyamon: Vajon ki járt itt? Istenem, ki járt itt?

Kívánok mindenkinek ebben az Adventben is sok szép rácsodálkozást, felismerést, érintést, hogy minél gazdagabban teljesedjen ki Karácsony ünnepe!

Porcsalmy Zoltán

Ünnep

Tíz nap múlva karácsony. Jézus születése napja. Én pedig nem érzek semmit. De. Egyet. Azt, hogy nem állok készen. A kert tiszta és rendez, a lakás csinosodik, de ez kevés. A lelkem még mindig nem tiszta. Nincs ünneplőbe öltöztetve.

Kétezer évvel ezelőtt hatalmas csodát kapott a világ. A pásztorok, a bölcsek ünnepeltek, ugyanúgy, mint ma a világ bármely részén.

Az emberek készülnek. A sötétben mindenhol égnek a lámpák, fényárban úszik a körút, a fákat felöltöztetik, csupa csillogás az utca, a tér, a városok, a falvak, a hegyoldal. Készülnek. Készülünk. De mire? Kintről minden fényes, ünnepi. És belül? Ott mi van? Ott van mit ünnepelni? Mennyire készülünk lélekben az ünneplésre? Ünnep. Mit jelent? Kinek mit. És mit várunk? Kapni szeretnénk vagy adni?

Egy asszony, aki nagyon sokat jelent nekem még ma is, aki mindig bennem fog élni, egyszer azt mondta: „Adni úgy kell, hogy sem köszönetet, sem egy mosolyt nem szabad visszavárni, mert csak így őszinte és önzetlen az, amit mi adunk másoknak”.

Ünnep. Advent előtt van a születésnapom. Az ünnepi időszak ekkor kezdődik. De már nem úgy, mint régen. Kiskoromban azt számoltam, kik azok, akik felköszöntenek majd és nem felejtenek el. Ma pedig már én köszöntöm azokat, akik gondolnak rám. Süteményt sütök és ők örülnek. A születésnapos torta maga volt a családom: meglepetés ebéd volt, kedves szavak, a lányok táncoltak, feldíszítették a lakást, de ami a legfontosabb: vártak haza.

Az ember annyira önző: azt hiszi, amije ma van, az holnap is meglesz. És most természetesen nem az anyagi dolgokra, javakra gondoltam. Valaki azt mondta, minden nap úgy kell élni, mintha ez lenne az utolsó napunk. El kell rendezni a dolgainkat, hogy ne hagyjunk másoknak problémát magunk után. Ez nekem nem sikerül. Már azért sem, mert félem Istent, és hiszem, hogy holnap is fel tudok kelni, és látom az enyéimet. Minden nap arra gondolok, hogy ha este hazaérek és benyitok: ott lesznek, hallhatom a hangjukat, ahogy elmesélik a napjukat, láthatom őket, századszorra olvashatom el ugyanazt a mesét, foghatom a kezét, amikor elalszik, és együtt mondhatjuk, hogy „Jó éjszakát!”

Olyan magától értetődő, egyszerű és mégis olyan csoda, hogy ők vannak.

Nem az enyéme, kaptuk – ahogy egy testvérházaspár szokta mondani a gyermekeire –, hogy vigyázzunk rájuk, ismertessük meg őket az Úr Istennel, és segítsük őket, hogy mindig két lábon álljanak a földön. Ebben a nagyon hideg-rideg, rohanó világban én is rohanok, de ha hazaérek, megállok és megmelegszenek a mosolyukban. Én sem értem mindig meg ezt, de amikor rájön az ember, olyan jó a felismerés: minden nap ünnep van, amikor együtt lehetünk.

Adventre készülve a lányok maguk csinálják a rokonságnak az adventi koszorúkat és az asztaldíszeket. Ilyenkor az is ünnep nekik, hogy a nagy gyűjtja meg vasárnaponként a gyertyákat, és a kicsi fújja el. Nézem a mosolyukat, és azt a varázsos csillogást látom, ami valamikor régen egy másik kislány szemében volt. Akkor, régen az volt a legnagyobb öröm, amikor beöltözve vártam a sorok között, és tátott szájjal hallgattam az énekkar szolgálatát. Később, énekkarosként nagy megtiszteltetés és örömműnnp volt, amikor a karzaton énekelhettem kórustársaimmal együtt ugyanolyan kicsiny gyermekeknek a Csendes éj-t. Most az egyik legnagyobb ünnep legszebb része az, amikor a gyermekeim a többi gyermekkel együtt készülnek és verseikkel, énekeikkel áldják az Urat.

Tegnap egy ünnepi koncerten voltam, ahol a zenekar azt a karácsonyi éneket adta elő, amit az a drága asszony tanított nekem, és még pár éve együtt énekelhettem el vele és az énekkarral a templomban:

„Soha nem volt még ilyen áldott éj,

Az Isten maga néz ránk.

Kis jászolban úgy hív, úgy vár,

Aki, íme, eljött hozzánk.

A boldogság víg napja ez,

Úgy vártunk erre rég.

Szent békét hirdet a Megváltó,

Akit minekünk küld az ég.”

Drága Emese örökké a szívemben él, és most is az énekkart fogja kísélni a szolgálataiban, fentről, a mennyei kóruval együtt.

Ünnep. Ünnepelelni. Mit jelenthet? Olyan választás lehet, amikor az életemet leteszem az Isten mellett, és nem a külsőségek vannak előtérben, hanem áron is megveszem az alkalmat, hogy az Úrral legyek, neki munkálkodjam. Minden ünnep alkalmával azért imádkozom, hogy az oltárnál ne ítéletet egyek és igyak, hanem igyekezzem méltónak lenni a szent jegyekre. Hit. Remény. Szeretet. Ünnep. Megvan-e bennünk?

Tudunk-e igazán hinni, szeretni, remélni, ünnepelni? Tudunk-e?
Én nagyon szeretnék. És azt szeretném, hogy mások is ezt kérjék az Úrtól. Tudjunk együtt ünnepelni, mosolyogni, szeretettel fordulni egymás felé, felebarátink felé, és ez az ünnep ne csak pár napig tartson, hanem tartsuk meg jó szándékainkat és töltsük meg szeretettel egymás életét az év minden napján. Én ezt szeretném. Engedjük be Isten a mi házukba, és ünnepeljünk Vele együtt.
Áldott Ünnepeket és hitben és egészségben gazdag, mosollyal teli Boldog Új Esztendőt kívánok mindenkinek.
Budapest, 2014.12.15.

Szűcs Erzsébet

Karácsony régen – karácsony most

Karácsony régen. Karácsony. Megérteni gyermekként, hogy miről is szól a karácsony. Sikerül?

Egy hattagú családban nőtem fel, ahol én voltam a legkisebb gyermek. Édesanyám téliesítette a kamrát. Azért, hogy egy kis szórakozást és izgalmat ajándékozzon a családnak, a kis segítőknek, arra kért, hogy akkor együnk az eltett lekvárból, amikor leesett az első hó.

Nem sok idő telt el, fehérbe öltözött minden. Reggel mindig ő ébresztett fel: „Andrea, keljetek fel! Nézz csak ki az ablakon.” Felkeltem, kinéztem, és láttam, hogy leesett a hó. Ránéztem édesanyámra és felkiáltottam: „Édesanyám, ehetünk lekvárt!” Azt gondolom a karácsony is ilyen. Várakozás, Készülődés, Szeretet és Hála.

Várakozás arra, hogy énekelve a családoknál, rokonoknál hírül vihessük Jézus születését. *Várakozás* arra, hogy nagytatámat János nap alkalmából testvéreimmel, édesanyámmal, édesapámmal együtt megénekelhessük, és együtt legyen a nagy család. *Készülődés* a betlehemi játékra, édesapám a fa előkészítésére, édesanyám énekkari szolgálatra, a konyhában való fáradozásra. Karácsonyi sütemények sütése kilószámra, ízletes ételek főzése, és az evéshez a szép megterített asztal. *Szeretet*, ami félbeszakítja a sütést, hogy gyermekeit megölelje. Szeretet az idő szűke ellenére is a család felé, szeretet, ami soha el nem múlik, szeretet, mint ajándék, mert a szeretet ajándéka megmarad. *Hála* Isten Fiának, hogy emberré lett értünk, hála az adventi heteknek, hogy hihetünk és lelkünkbe nézhetünk. Hála Isten legnagyobb ajándékának, Jézusnak, hála azért, hogy rá figyelhetünk.

Hála, hogy együtt imádkozhatunk az év minden napján a családdal. Karácsony. Megérteni gyermekként, hogy miről is szól a karácsony, sikerül? Azt gondolom, igen.

Karácsony most.

Édesanya lettem. Téliésítem a kamrát... Várok, készülődök, szeretek, hálát adok és remélek. Remélem, hogy gyermekemnek is sikerül megérteni, miről is szól a karácsony. Egy adventi népénekkal szeretnék Istentől megáldott békés, boldog karácsonyt kívánni mindenkinek.

Jézus, megváltó Istenünk, Kit szent Atyánk nemzett nekünk,
Egyenlő felségben vele, Előbb, mint fény s világ leve.
Atyád visszfény e szent ige, Örök reményünk kútfeje,
Hallgasd meg összes híveid, Szívünknek esdekléseit.

Emlékezzél meg kegyesen, Hogy egykor a Szűz kebléből
Hozzád romló testet vevél, Érettünk emberré levél.

Ó, Jézus, dicső idvesség, Ki a Szűztől ma születék.
Veled Atyád s a Szentlélek, Most és mindörökké, ámen.
(adventi népdalének – Gyergyócsomafalva)

Tóth Andrea

Az örök ajándék!

Az adventi időszakban felgyorsulnak a napok és az események. Az izgalom, a rohanás, a karácsonyi ünnepekre való készülődés kissé nyugtalanra és feszültté teszi az embereket. Kinek mit vásároljak? Tetszeni fog-e az ajándékom? Egyáltalán lesz-e pénzem mindenre? Ilyen és ehhez hasonló kérdések foglalkoztatnak bennünket, és ez aggodalommal tölti el szívünket. Pedig ennek az ellenkezőjének kellene történnie! A karácsony az öröm, a megnyugvás és a megbékélés ünnepe. Már réges-régen mindannyiunk számára készen van az ajándék Isten által. Nem kell izgulnunk, nem kell aggódnunk és nem kell rohannunk sem. Ezt az ajándékot nem kell (de nem is lehet) megvásárolni, és hiszem azt, hogy garantáltan tetszeni fog mindenkinek. Isten egyetlen fiát adta örök és tökéletes ajándékkul az emberek számára. Jézus Krisztust, aki békét, szeretetet és az örök életet hozza el nekünk.

Hitből és szívből fogadjuk el ezt a csodálatos isteni adományt, és hálából bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek. Legyünk és éljünk ennek tudatában minden egyes nap!

Kívánom, hogy töltsük békességben, szeretetben és nyugalomban a karácsonyi ünnepeket szeretteink, barátaink, valamint embertársaink körében.

Budapest, 2014. december 2.

Kalmár Tibor

Gyermekkorom karácsonyai

Gyertyafény, fenyő- és süteményillat, karácsonyi zenék; az elképzelt gyermek Jézus és a vakítóan fénylő angyalok titokzatossága – ezek jutnak először eszembe, ha gyermekkorom karácsonyaira gondolok. Míg anyukámmal a konyhában sütöttünk, főztünk, addig a Jézuska feldíszítette a karácsonyfát. Én pedig annyiszor ráztam ki az asztalterítőt, ahányszor csak tudtam, hogy útközben beleshessek a fához, hátha megpillantom Őt. Aztán eljött a várva várt este. Mély sajnálatomra előbb mindig enni kellett, csak azután mehettünk igazán ünnepelni. Édesanyám felolvasta valamelyik evangéliumból Jézus születésének történetét (általában a Mátét kértük), aztán karácsonyi dalokat énekeltünk. És aztán végre, VÉGRE ajándékbontás! :-) Papírcsörgés, mosolyok, köszönetek... Kisvártatva az egész család csomagoló-kupacok között ült, csodálva a kapott kincseket. Másnapról már a fán csüngő szaloncukrok is érdekessé váltak. Volt egy olyan szabály, hogy csak azokat ehetjük meg, amiket "ledobott a fa". És tényleg! A fenyő minden éjjel megrázta magát, és lepotyogtatott nekünk, gyerekeknek egy pár szaloncukrot. :-)

Most, hogy itt vannak mellettem a saját kislányaim, és idén először töltik velünk ezt a csodás ünnepet, jön vissza a saját gyermekkorom karácsonyi izgatottsága. Igyekszem én is továbbvinni a mi kis karácsonyi szertartásunkat, hogy ők is érezzék majd, milyen csoda, hogy Isten egy törékeny testben küldte el nekünk a Megváltót, aki a mai napig itt van velünk, tanít hinni és szeretni.

Reményi Anna

**ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPET
ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK MINDENKINEK!**

Túrmezei Erzsébet: Gyertya

Kis karácsonygyertya. Szép fehér. Felül törött. Talán semmit se ér.
A belén észrevenni már, hogy égett.

S én mégse dobom el mint semmiséget.

Nézem, elémbé állítom, Majd a kezembe' forgatom.

A cirádáit, ferdeségét, törött voltát, sok betegségét
mind tudom már, mind ismerem.

Igénytelen, értéktelen. Szépsége, ékessége, ára nincs semmi.

Mégse dobom el. Félreteszem karácsonyfára.

Majd a lángjába néz szemem, s nem lesz nekem igénytelen, értéktelen.

Sok betegsége, ferdesége, törött volta nem semmiség-e,
ha ott lobog az ágon, s vezérlőm, világom,
útmutató fény Betlehem felé?

Tekintetem sugarát issza, lelkem száll századokon vissza:
a nagy csodát csodálja újra és megremeg belé.

Magában semmi. Félredobnám.

De ha zöld fenyőről ragyog rám, a szívem fölviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzám.

Kezembe' forgatom, nézegetem, s valami egyre azt súgja nekem,
hogy ez a kis gyertya az életem.

Görbe, törött, beteg. Valami, amit senki nem keres,
mert észrevenni nem is érdemes.

Végigélni se volna érdemes, ha nem lenne karácsony...

ha ki nem gyúlhatnék sokadmagával karácsonyesti csodálatos fákön...

ha Betlehem felé utat mutatva, nem ragyoghatna, nem világolhatna,
végigélni se volna érdemes.

De van karácsony, s én úgy szeretem kis gyertyaéletem.

Ameddig karácsonyra vártam, értelmét, célját soká nem találtam.

Míg egy szép angyalénekes, halk estén Betlehembe értem,
s fel nem ujjongtam: „Most már értem,

Most már tudom, miért is élek ezen a nagy sötét világon:

hogy világítson kicsi gyertyalángom előre, Betlehem felé
és megváltatlan, Megváltóra váró, sok emberszív dobbanjon meg belé.”

Kis karácsonygyertya. Szép fehér. Felül törött. Talán semmit se ér.

De ha zöld fenyőről ragyog rád, a szíved felviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzád.

Készülődés

Este bontogatom az adventi naptárt, egy cetli van benne. „Ma szeresd azt, aki neked nehézséget okoz”. Huh, még szerencse – gondolom rögtön –, hogy ezt nem a mai napra kaptuk, hanem holnapra, mert ma bizony gondoltam pár cifrát, amikor a főnököm újabb feladatokat sózott a nyakamba. Kár, hogy ezt nem a mai napra kaptuk – jut eszembe kicsit később –, talán akkor nem küldtem volna a főnökömet magamban „arra” a helyre, hogy „azt” csinálja. Neki is megvannak a maga nehézségei, neki is megvan a maga keresztje, és ő is biztos szívesebben foglalkozna egészen más dolgokkal advent környékén.

Végül megnyugtat a gondolat, hogy holnap is lesz kit szeretni ez alapján, és milyen nagy ötlet ez, hogy az adventi naptárunkban minden napra nem (csak) egy csoki van, hanem egy ehhez hasonló apró feladat is, mely segít észben tartani, hogy miről is van szó adventkor, és segít ráhangolódni lélekben arra, hogy Krisztus eljövetelét várjuk. Segít minket megvédeni a csúnya, gonosz, rohanó világ egészen más jellegű üzeneteitől, elvárásaitól.

Tudom, sosem szabad elfelejteni, hogy egyedül Istené a dicsőség, én mégis nagyon hálás vagyok a feleségemnek ezért az ötletért, hogy kitalálta, és összerakta, megszerkesztette ezt a programot nekünk. Előre megírta a 24 feladatot, kis borítékokba tette, és véletlenszerűen megszámozta. (Ráadásul az egészet a tudtom nélkül, jó kis meglepetés volt.) Minden este megnézzük, és a következő napon igyekszünk a kis apróságot teljesíteni. Nagyon fontos része ez adventünknek. Miért mondom ezt el?

Szeretnék mindenkit buzdítani, az advent megélésére, lehet egészen apró dolgokat csinálni, például napi (plusz) egy ima, lehet (gyakrabban) ígét olvasni, énekelni, gyertyát gyújtani. De lehet, és érdemes valami fajta lemondást, böjtöt tartani. Ugyan az advent nem elsősorban a lemondásról szól, de például ha valaki lemond a tévéről, nagyon sok káros ingertől óvja meg magát. Ahányszor hiányát érzi a tévének, minden alkalommal el lehet mormolni egy rövid imát, hálát lehet adni, hogy Krisztus eljött értünk, és megmutatja a helyes utat. Advent idején a világ megőrül, mindenhol a pénz, fogyasztás, kényelem és ajándékok folynak, ilyenkor az első lépés magunk védelmében a tévé kikapcsolása lehet, annyival is kevesebb káros ingert kell feldolgoznunk.

És akkor most jöhet a szentimentális rész végre? Én azt hiszem, nagy csodát tesz velem az Úr. Azt gondolná az ember, hogy mindez erőfeszítés miatt olyan lesz az adventünk, mint valami küzdelmes pokoljárás, de én azt látom, hogy az Úr százszorosan adja vissza a belé fektetett energiát. Ismét rávettük magunkat, hogy esténként ígét olvassunk, (mert nekünk még ez is feladat), és az egyik napon a kisfiam kitalálta, hogy ő is szeretné olvasni, ezért megtanítottunk neki egy igeverset, és amikor ahhoz a ponthoz értünk a szövegben, megkértük, hogy mondja el ő. Ez persze nagyon tetszett neki, és másnap is kérte. Aztán harmad nap is. Ma már Lukács evangéliumának második feléből ismer legalább egy fontos ígét minden történetből, és esténként újra és újra elmondja őket nekünk. Azt hiszem, már jobban tudja a Bibliát, mint én. És amikor az ő szájából hallom Krisztus ígését, hát a könnyeim potyognak...

Jakus Gergő

Az ajándék

*„Igaz, most minden fenyítés inkább szomorúságot okoz,
mintsem örömet szerez, később azonban a megigazulás békés
gyümölcsét termi annak, aki elviseli.” (Zsid 12,11)*

2013. december 18. A műtőasztalon fekszem és fázom. Hiába a takaró, amivel gondosan betakartak, hiába a felettem világító lámpatestek, én mégis didergek és soha nem volt még semmi ilyen sötét előttem. Mit keresek én itt, pár nappal karácsony előtt, amikor minden rendes, három gyermekes asszony sűrög-forog odahaza, javában az ünnepi előkészületek hevében ég? Istenem! Milyen lesz ez a karácsony? Hogy fogom megoldani? Kint a folyosón, a műtő előterében a férjem dajkálja, babusgatja az öt hónapos kisbabánkat, a két iskolás korú nagyfiamhoz a szüleimet riasztottuk. Szegény férjem, gyermekeim, szüleim, micsoda terheket rakok még rátok?

Ekkor még nem tudtam, micsoda ajándékot kapok az Úrtól ezen a karácsonyon. Akkor még nem sejtettem, amit most már tudok, hogy bármi rossz jön is az életembe, azt az Isten felhasználja arra, hogy egy sokkal jobbal megajándékozhasson. A műtét jól és gyorsan lezajlott. Hála a gondos gyógyításnak a kisbabám szoptatását sem kellett abbahagynom, hála a férjem támogató szeretetének és gondoskodásának a család minden tagja remekül megvolt nélkülem ☺.

De ahogy közeledett 24-e, újra hatalmába kerített az aggodalom: micsoda karácsony lesz ez, hogy én csak itt pihenek az ágyon, gyermekeimmel mesét olvasva és beszélgetve? Hogy csak itt gyönyörködöm abban, ahogy szeretik a nagyok a kisöccsüket és a csillagot is lehoznák az apjukért? Miközben inkább tennem kéne a dolgomat a házban! Rettenetes, ahogy felnőtt nőként rászorulok a férjem segítségére és csak kolonc vagyok a nyakán, ahelyett, hogy egy szép ünnepet készítenék neki?!

Végül szenteste napján abból főztünk egyszerűbb fogásokat, ami otthon volt. Diós kalács helyett kókuszgolyót készítettünk: a nagyfiaim is be tudtak segíteni. A Húgom mézeskalácsot hozott és velünk töltötte az ünnepet. És bizton állítom: SENKINEK SEMMI NEM HIÁNYZOTT! Kiiktattuk a rohanást, a kapkodást, s így lett idő a Megszületendőre is odafigyelni. A keserűség még egy darabig fogva tartott engem, de végül az Ő születése napja is elérkezett...

2014. december 10. Egy év távlatából most már látom, ahogy a tavalyi karácsonyfa alatt ott csillog-villog számomra az én igazi ajándékom: az Úr Jézus, a férjem, a gyermekeim, a szüleim és a húgom. Hatalmas, meg nem érdemelt kegyelem. Ahhoz, hogy végre megpillanthassam az Ajándékot, hozzásegített a tiszteletes asszony és a Baba-mama kör közössége is: a barátságotok és elfogadásotok. Köszönöm! Szívem teljes szeretetével kívánom mindnyájatoknak, hogy karácsony áldása és békéje kísérfen Benneteket és Ajándékaitokat ☺ az új év minden napján!

Viola Éva

Az ünnep nekem

Az ünnep nekem az életem korszakaihoz igazodva mindig másrt jelentett. Az emlékeimben a gyermekkori karácsonyok az ünnepi készülődést, a karácsonyfát, a rokonok látogatásait és a kántálást jelentette, Kárpátalján legalábbis a mi családunkban ajándékozást nem jelentett. A családunk nem volt vallásos, de mi gyerekek, amikor elég nagyok voltunk, ha akartunk mehettünk egyedül istentiszteletre karácsony szent este. (Anyu azt meséli, hogy egyedül iratkoztam be hittan órára.) Visszanézve az Úr különös kegyelmét látom abban, hogy semmit nem értettem nagyon sokáig az egész igehirdetésből, de adta a vágyat a szívembe, hogy ott legyek és a gyülekezethez tartozzak.

Tartozni akartam valahová. Felnőtté válva (Budapestre költözve), menyasszonyként, fiatal feleségként a „haza” utazást jelentette a karácsony: a szeretteinkkel való találkozás lehetőségét és örömét. Ez így volt még két kislányunk megszületésének idején is.

Valószínűleg feltűnt az olvasónak, hogy eddig az adventről nem írok! Az idei ADVENT-i előkészítő sorozaton (két alkalmon tudtam részt venni) nagyon szíven ütött és megragadott az Úr Lelke, hogy mennyire fontos a hívő ember számára a felkészülés lelki értelemben az Isten Fiával való találkozásra. Megértettem, hogy személyesen találkozhatunk Istennel magával, miközben a felfoghatatlan szeretetének kinyilvánítása emberi testet ölt karácsony szent estéjén! Nem tudom leírni a boldogságot, amit akkor éreztem, amikor magával ragadott az igehirdetőn keresztül az Úr Szentlelke és megkérdezte, hogy észre vesszük-e magunk mellett a gyülekezetünkben az embert? Fontos-e számunkra, mint az ösgyülekezeti tagok számára, hogy a lelki testvéremmel mi van?

Az Úr, következő megszólítása az idei adventben gyermek istentiszteleti alkalmon történt, amikor megkérdezte tőlem Zákeus történetén keresztül: mit jelent számomra az advent? Zákeus számára: *"igyekezett Jézust látni"* (Luk.19:3). Én igyekszem-e meglátni Jézust, hogy a megszületésével milyen kegyelem jött a világra?

Istenhez ragaszkodó (azt hittem hívő) emberként az adventi időszakon mindig átesésztam, csak a karácsony maga jelentette az ÜNNEPET. A Rákospalota-Óvárosi Gyülekezethez 2005-ben csatlakoztunk a férjemmel, Zsolttal, amikor ide költöztünk. Visszagondolva akkor is ugyanaz a vágy vezérelt, mint régen otthon: biztonságot jelent lelkileg egy közösséghez tartozni.

Őszinte vagyok, amikor azt írom, hogy a hitéletem állapota határozta meg, hogy mennyire voltam jelen az évek során a gyülekezet életében. A nehézségek, amik az elmúlt években jöttek, Isten nélküliségem állapota miatt lelki értelemben, sokszor legyőztek. A fordulópont az Istennel való kapcsolatomban akkor történt, amikor gyülekezetünk tagjai hívására részt vettem egy Cursillo nevű lelki alkalmon: melyet én úgy fogalmazok meg magamnak, hogy az a világtól való elvonulás az Úr lába elé. Az Isten kegyelme folytán elindulhattam a megszentelődés útján: elindult a lelki fejlődésem, a nagyon boldog állapottól indulva a tudatos, higgadt, gyakorlati keresztény mindennapokig.

Emberi értelemben jelenleg kis családukkal nehéz időszakot élünk, de ez is kellett ahhoz, hogy másként tudjuk az ADVENTET megélni, megtanulva, hogy az Úr gyermekeinek nem a körülményei határozzák meg a lelki-testi jólétét. A jelenlegi helyzet arra irányította a figyelmünket, hogy nem a látható a lényeg az adventben és a karácsonyi ünnepben, hanem, hogy lelkileg, hogyan ünnepeljük a Szentestét, a Megváltó születésének ünnepét! Ennek részeként élem meg jelenleg az ADVENT fontosságát, célját, csodáját. Kívánom minden kedves Testvérnek, hogy az Úr szeretete és békéje töltsen meg a várva várt ünnepet!

Kiss Csilla

Márai Sándor - Füves könyv, részlet –

*„Az élet gazdagabb lesz, ünnepibb és emberibb,
ha megtöltöd a hétköznapiak néhány percét a rendkívülivel,
az emberivel, a jóindulatúval és az udvariassággal;
tehát az ünneppel.”*

„Az ünnepet nemcsak a naptárban írják piros betűkkel”

*„Ha az ünnep elérkezik életedben, akkor ünnepelj egészen.
Ölts fekete ruhát. Keféld meg hajad vizes kefével.
Tisztáld ki belülről és kívülről.
Felejts el mindent, ami a köznapok szertartása és feladata.”*

*„Nézz utána, hogy minden napból, a legközönségesebb,
sivár hétköznapiakból is ünnepet csinálj,
ha pillanatokra is!
Egy jóindulatú szóval. Méltányos cselekedettel.
Udvarias mozdulattal. Nem kell sok az emberi ünnephez.”*

*„Karácsonykor az ember mindig hisz egy kisé a csodában,
nemcsak te és én, hanem az egész világ,
az emberiség, amint mondják,
hiszen ezért van az ünnep,
mert nem lehet a csoda nélkül élni.”*

Karácsonyi Ének

Ahogy elolvastam a megadott címeket, témákat, nagyon sok kép, érzés tódult fel bennem. Melyiket is válasszam? Végül arra jutottam, hogy Dickens Karácsonyi énekéhez hasonlóan én is megidézem a múlt, a jelen és a jövő Karácsonyainak „szellemét”.

Gyermekkorom Karácsonyai egy kis zempléni faluban, Hollóházán teltek. Itt minden télen nagy hó esik, és nem is nagyon emlékszem vissza olyan Karácsonyra, ami ne fehér lett volna. Olyankor minden csendes, tiszta és békés. A szüleim igazi csodát varázsoltak a kis Jézusra való várakozásból, és mi, a testvéreimmal mindig izgatottan toporogtunk a szobánkban, hogy mikor érkezik már. Aztán felcsendült a kis porceláncsengő hangja, majd közös éneklés és ünneplés. Emlékszem, a karácsonyfa díszének fénye nekem mindig a plafonra vetítette az első karácsony képét, Jézus, Mária és József alakját a jászolnál. Minden évben vártam, hogy idén vajon milyen képet látok majd.

A **jelenlegi Karácsonyainak** már a gyermekeinkkel, a mi kis családukkal telnek itt Rákospalotán. Most mi próbáljuk tartalmassá tenni a várakozást, megmutatni a csodát. Az első igazi palotai karácsony képe bennem szintén fehér, emlékszem, ahogy hullott a hó, és mi az érintetlen havon sétáltunk az akkor fél éves nagylányunkkal. Sajnos sokszor a szüleink nem tudnak velünk ünnepelni a nagy távolság miatt, de nekünk ilyenkor az is karácsony, ha később, akár 28-29-én találkozunk és ünneplünk. A kislányinkkal már az advent is egy csoda, ahogy várják a gyertyagyújtást, énekelnek és átadják magukat a várakozás örömeinek.

Ahogy Anna készül a gyermekkarácsonyra, ahova a barátaink is elkísérnek minket. És most már az első karácsony képe a templom lépcsőjén elevenedik meg nekem, nekünk.

És a **jövő Karácsonyai**? Bízom benne, hogy lesz olyan, amikor az egész nagy család, szüleinkkel, testvéreinkkel, gyermekeinkkel együtt ünnepel majd, és talán pont a mi gyermekeink elevenítik fel az első karácsony képét a templom lépcsőjén mindnyájunknak.

Adja az Úr!

Jobbágy-Óvári Gabriella

Régi karácsony

A nagymamám (Máté Lajosné Ván Katalin) kiskorom óta minden szenteste elmesélte, hogy telt a szentestéjük '44-ben, amikor bombázták a házukat, de az Úr velük volt és egy szoba csodálatos módon megmaradt, így nem fagytak meg, s a nagycsalád összefújva töltötte az ünnepet. Nagyon szép történet arról, milyen csodákat is tud tenni az Úr. Nagyon fontos kiskunhalasi emlék ez számomra!

„Testvéreim odavótak a háborúba, Laci bácsit nem tudtuk, hogy hol van, Sopronba tudtuk, Pista bácsit meg katonaként a fronton. Este vacsora után kiraktuk az asztalra – nem csináltunk karácsonyfát – a kis mohából készült szánkót, arra rátettünk egy kis fenyőfaágat, meg egy pár száll gyertyát. Hát persze mindenki csak sírt, mert a két gyerek fényképét, azt kiraktuk mellé. Mindenki csak sírt és elvonult. Nagymama is lefeküdt, a nagypapa is elment lefeküdni, és mi ketten voltunk a Kláriveral fönn. És akkor egyszer csak jön a Sándor bácsi (mamám nagybátyja, első világháborús sérült, nagy túlélő!), hogy „Sztálin- gyertyáznak”. Akkor kimentünk és nagy fényesség volt, és elkezdtek zuhogni a bombák, hatalmas robbanások voltak. Ez 1944. karácsonyeste volt. Hamar gyorsan elkezdtük a nagymamáékat fölcibálni, nagykabátot gyorsan rájuk és szaladjunk a pincébe, mert egyre közelebről hallatszottak egymás után a robbanások. Leszaladtunk a pincébe, úgy nagykabátba. Később bejött Sándor bácsi az egyik robbanás után: „No nekem már nincs házam.” A szomszéd néni is átszaladt hozzánk a pincébe, az is ott jajveszékelt: „ha az enyémenek baja lesz, azt én már fel nem bírom építeni.” Nagy hatalmas fenyőfák voltak mindenütt – úgy hívtuk, hogy erdő – a házak körül, azoknak a törzsét keresztülhajtották a bombák a házakon. Amikor lementünk a pincébe az ajtót bezártuk, de amikor felmentünk azt láttuk, hogy az ajtót leszakította a bomba, a ház felének tetejéről levitte a cserepet, minden cserép volt meg üvegtörmelék. Az összes külső ablakból kivitte az üveget, a Sándor bácsinak meg már nem volt háza. De a bajban, hogy az Úr Isten védelme milyen csodálatos volt... A konyhában lévő 2 ablaknak megmaradt az üvege, és az egyik szobában is. Nem ott szoktunk aludni, de begyújtottak a kályhába, és akkor ott aludtunk. A többi ablakot pedig betömték szalmával. Mi mindannyian így, a pincében menekültünk meg. Mozgott velünk a föld, de Isten csodálatosan megvédett, ez volt a mi karácsonyunk.” **Antal-Bacsó Rita**

Iratterjesztés gyülekezetünkben

Az általunk is ismert és olvasott kiadványok hozzánk hasonlóan mások számára is útmutatást és tartalmas olvasnivalót jelenthetnek, ha az élet dolgait, a hétköznapiakat is Istennek tetsző módon szeretnénk élni. Napjainkban annyi haszontalan és tévútra vezető befolyás ér bennünket, ezért fontos, hogy gyülekezetünkben is rendelkezésre álljon egy tiszta forrás, ahol testvéreink nyugodtan válogathatnak a keresztyén irodalomnak az élet legkülönbözőbb területeit felölelő írásaiból.

Egy kis ízelítő: Cseri Kálmán - Tíz parancsolat. Több mint egy éve történt, hogy a könyvet kezembe véve, lelki szemeim előtt felsorakoztak a parancsolatok. Gondolatban sorra véve azokat, megállapítottam magamról, hogy én azokat mind betartom, talán még legyintettem is rá. Hazaérvén, kezembe vettem a Bibliát és ismét elolvastam a parancsolatokat. Már a hazaúton is kérdések merültek fel bennem, melyekre nem kaptam választ, így visszamentem és megvettem a könyvet. Jó döntés volt! Minél közelebb kerülök Istenhez, annál jobban fáj látni a környezetemben élő embereket, amint egyre messzebb kerülnek az Úrtól. Ez legtöbbször azzal kezdődik, hogy Isten egy-egy világos parancsát semmibe vesszük. Komolyan kell vennünk, kezdve az első parancsolattal: „*Én, az Úr, vagyok a Te Istened*”, vagy ott a következő: „*Ne csinálj magadnak faragott képet*”. Ha figyelmen kívül hagyjuk ezeket, akkor az történik, ami itt, most körülöttünk is, hogy az engedetlenségünk miatt bálványokkal, sőt démonokkal töltjük ki az életünket. Ne engedjük!

A hitmélyítő irodalmak mellett olvassuk rendszeresen a Bibliát! Olvassuk a Bibliát közösen is! „*A beszédek, amelyeket én szólok néktek: lélek és élet.*” (Jn 6,63)

Simó Magdolna

Ünnepi alkalmak

December 24-én (szerdán) 16.00 óra, betlehemes a templomlépcsőn.

December 25-én (csütörtökön) 10.00 óra, ünnepi istentisztelet.

December 26-án (pénteken) 10.00 óra, ünnepi istentisztelet.

December 31-én (szerdán) 18.00 óra, óévi hálaadó istentisztelet.

2015. január 1. (csütörtök) 10.00 óra, újévi segedelemkérő istentisztelet.

Novák László: A BIBLIA ISTEN SZAVA

Gyermek, olvasd a Bibliát,
Zárd szívedbe Isten szavát.
Nem bánod meg, ha ezt teszed,
Az életben hasznát veszed.

Ifjú, olvasd a Bibliát!
Kerüld a bűn mérges nyilát...
Ha kísértő nyugtalanít,
Isten szava győzni tanít.

Felnőtt, olvasd a Bibliát,
Ki hordod az élet-igát.
A lét nehéz küzdelmében
Enyhülést lelsz az Igében.

Vének ti is olvassátok
Szorgalmasan Bibliátok.
Ez vezet az égi honba,
Az örökös nyugalomba.

Ha bú és baj csüggeszt, fásaszt,
E könyv reánk enyhet áraszt.
Boldoggá tesz az ismeret:
Isten engem nagyon szeret!

Református könyvesboltok:

Bibliás Könyvesbolt

Cím: 1092 Budapest, Ráday utca 28.

Nyitva tartás: hétfőtől - péntekig 10.00-19.00 óráig

Református (Zsinati) Könyvesbolt

Cím: 1146 Budapest, Abonyi u. 21.

Nyitva tartás: hétfőtől – csütörtökig 9.00–16.00,
pénteken 9.00–15.30 óráig

2014. pünkösdjétől karácsonyig búcsút vettünk:

Fazekas Károly, Netz Péterné Balla Ida,
Dauda Péter, Banda András,
Dajka Gábor, Jenei István,
Mátyás Józsefné Pánczél Éva,
Suhajda Gézané Kuti Gabriella,
Varga László, Kristóf Gyuláné Piladelfi Júlianna,
Peterecz Ferencné Molnár Mária testvéreinktől.

Isten Szentlelke legyen az itt maradók vigasztalója és bátorítója!
„Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” (Zsolt.147,3)

2014. pünkösdjétől karácsonyig megkereszteltük:

Kiss Viktor és Major Andrea leányát: Fannit,
Palotási Lajos és Kupán Tünde leányát: Natália Elizát,
Balla Győző és Nagy Kornélia fiát: Zalánt,
Lábár Gábor és Elek Erzsébet leányát: Nóra Zsuzsannát,

Puporka Norbert és Juhász Alexandra leányát: Jázmin Alexandrát,
Lőrincz Csaba és Lőrincz Ágnes leányait: Fruzsina Szilviát és Zsóka Orsolyát,
Lőrincz János és Kozma Petronella gyermekeit: Zsolt Balázst és Enikőt,
Jónás Árpád és Orbán Krisztina gyermekeit: Lilla Izabellát és Edgárdot,
Kollai István Viktor és Zavaczky Erika leányát: Líviát,
Balog Rúben és Havasi Krisztina fiát: Nimród Álmost,
Hártó István és Tapaszi Zsuzsanna fiát: Gergőt,
Papp László és Hidegkúti Edit fiát: Márkot,
Paréj Gábor és Varga Sára leányát: Katalin Erzsébetet,
Böhmer Péter és Benkovic Ilona leányát: Fanni Dórát.

Isten adjon mindenkori erőt a szülők, keresztszülők fogadalmának teljesítéséhez! „A mindenható Isten pedig áldjon meg.” (1Mózes 28,31)

2014-ben házasságot kötöttek:

Hajdu Mátyás és Porcsalmy Zsuzsa,
Mendel Dániel és Tóth Bernadett,
Ónodi Gábor és Moldván Tünde testvéreink.

Imádkozzunk azért, hogy az Úr vezesse a közös úton a házaspárokat!
„Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket.” (János 15,12)

Hirdetések

- Örömmel tájékoztatjuk a Testvéreket, hogy 2015. január 31-én rendezzük legkülönlegesebb közösségépítő programunkat, a **gyülekezeti disznóvágást** a Kossuth u. 10. szám alatti ingatlanunkon. Már most lehet jelentkezni segítőknek, illetve lehet gondolkodni a rendelésekről (hurka, kolbász, friss hús). Mindenkit szeretettel várunk!
- Ugyancsak szeretettel adjuk hírül azt, hogy 2015-ben is lesz **gyülekezeti kirándulás**. Úti cél: Délvidék. Jelentkezés és bővebb tájékoztatás, Koroknai-Tegez Ferenc tiszteletes úrnál lehetséges.
- Bár még csak tél van, fontos, hogy a családok tudják a **nyári táborok** időpontjait. 0. hét (3-7 évesek ill. első táborozók számára) június 15-18.
 - 1. hét (még nem konfirmáltak) június 21-június 27.
 - 2. hét (még nem konfirmáltak) június 28-július 4.
 - 3. hét (már konfirmáltak) július 5-július 11.
- Tájékoztatjuk a Testvéreket, hogy az **egyházfenntartói járulékot** befizethetik a kiírt időben a lelkészi hivatalban, valamint a vasárnapi istentiszteletek előtt. Köszönjük!
- Megújult az **iratterjesztés**! Vasárnaponként a templom bejáratánál található asztalokon, ajándékkönyvek, hitmélyítő-, ifjúsági-, felnőtt és gyermekkönyvek széles választéka várja Önöket!
- Szeretettel várjuk gyülekezetünk Tagjaitól az újsággal kapcsolatos **észrevételeiket**, cikkeiket, gondolataikat, verseiket, azaz mindent, ami építőleg hat további munkánkra és segít tartalmassá tenni Hírmondónkat. Köszönjük!

Óvárosi Hírmondó

Cím: 1151 Budapest, Kossuth u. 1.

Telefon: 06/30-2479494, 06/30-6908434

Email: rp-ovaros@bpszak.hu

Bankszámla: 12100011-10044582

Hivatali órák:

Hétfő és szerda: 9-14 óra

Kedd és csütörtök: 14-17 óra

Kiadja:

a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség